

den vel bruges til Dækning af Underskud, men ikke til Forøgelse af Udbyttet, og det tror jeg ogsaa, man maa sige er meget rigtigt. Der er dog ikke nogen Grund til, at et Selskab skal kunne give Udbytte, saa længe det i Virkeligheden arbejder med Underskud eller med Tab. Ganske interessant er en formel Forandring i Regeringsforslaget. Der fandtes her et ejendommeligt Udtryk om „Tab, som ikke har kunnet bæres af Aarsoverskuddet“. Dette har Landstinget forandret til: Underskuddet, og det er vist netop en af de Forandringer, der gør det hele mere forståeligt for Lægmanden. Et Tab, som Overskuddet ikke kan dække, vil sige et Underskud. Endnu forekommer denne ejendommelige Udtryksmaade forøvrigt et Sted i Lovforslaget, og jeg vil gerne spørge den højtærede Minister, om dette Sted i Begyndelsen af § 17 „efter at Tab fra foregaaende Aar er dækkede“ betyder andet end: efter at Underskud fra foregaaende Aar er dækkede.

Jeg skal derefter gaa over til at omtale nogle Spørgsmaal, som ligger udenfor dette særlige økonomiske Omraade, hvorpaa jeg hidtil har bevæget mig. I § 39 er der efter Initiativ fra Landstingets Side indsat en Bestemmelse, hvorved man til en vis Grad muliggør det for Selskaberne at tegne Forsikringer, som Staten skal anerkende som gode for dens Embedsmænd. Naar en Embedsmand skal sikre sig i Forsørgelsesøjemed, er Staten selvfølgelig interesseret i, at Sikringen virkelig bliver effektiv, derfor har den hidtil forlangt, at alle saadanne Forsikringer skulde tegnes i Statsanstalten for Livsforsikring. Nu er det jo ganske rimeligt, at de private Selskaber fra flere Synspunkter føler sig noget brøstholdne over, at de ikke kan faa Lov til at tegne saadanne Forsikringer, over, at Staten med andre Ord vilde forkaste en Forsikring som ikke god nok i det nævnte Øjemed, naar den var tegnet i et privat Selskab. Men hertil kommer andre uheldige Forhold. Hvis en Mand har forsikret sig i et privat Selskab, i „Hafnia“ f. Eks., og bliver Embedsmand, skal han tegne en Livsforsikring for at opfylde sin Forsørgelsespligt, og i Øjeblikket vil han være nødt til at tegne den nævnte Forsikring i Statsanstalten for Livsforsikring; men det bliver da et Spørgsmaal, om han kan opretholde sin gamle Forsikring. Denne koster maaske saa meget, som han kan overkomme at betale, og Følgen vil derfor ofte blive, at han nødsages til at opgive den, hvorved der beredes saavel

ham som Selskabet Tab. Det er egentlig denne sidste Ulempe, den nye Bestemmelse i § 39 søger at raade Bod paa, idet den tillader, at naar en Mand har tegnet Forsikring i det private Selskab mindst et Aar i Forvejen, skal Finansministeren være berettiget til efter at have indhentet Erklæring fra Forsikringsraadet at modtage Forsikringen til Fyldestgørelse af Enkeforsørgelsespligten. Det er naturligvis et Fremskridt; men paa den anden Side ser jeg ikke rettere, end at det i Virkeligheden er ret ejendommeligt, at Staten eventuelt vil forkaste de Forsikringer, som tegnes i de af Staten anerkendte og kontrolerede Livsforsikringsselskaber. Thi der ligger dog i Anerkendelsen og Kontrollen en Udtalelse om, at Publikum i Almindelighed kan føle sig trygt, hvormed det synes at stemme daarligt, at Staten, naar den selv skal udsætte sig for en Risiko, erklærer, at den ikke ønsker Forsikringer tegnede i disse Selskaber. Jeg mener derfor, man maatte kunne gaa videre; man maatte kunne naa dertil, at Selskaber, som frembyder fuld Sikkerhed, kunde accepteres som berettigede til at tegne Forsikringer for Embedsmænd; og jeg synes ikke, det er ganske rigtigt, naar Forsikringsraadet i sin sidste Beretning Side 12, udtaler, at dette kan ikke anbefales, da en Klassifikation af de private Selskaber ikke lader sig praktisere. Jeg finder nemlig, at selve den Lov, der her er til Revision, paa flere Punkter klassificerer Selskaberne. Den gør, hvor der er Tale om Sikkerheden, en Forskel mellem de Selskaber, der anvender Regelen i § 19, og dem, der ikke benytter den, og hvis man ikke vil tillade Tegning af Forsikring i alle anerkendte Selskaber, kunde man derfor i alt Fald indrømme de Selskaber, som ikke bruger § 19, som med andre Ord byder den højeste Sikkerhed, der overhovedet er krævet i Loven, Ret dertil.

Et andet Spørgsmaal, som ogsaa er omtalt af den højtærede Minister, angaar Kvoteforsikringen. Den er jeg imod fra et andet Synspunkt end det, man hidtil har fremført. Man har hidtil talt om, at det er uheldigt, at et Selskab saaledes paa Forhaand sælger sin Forretning. Det er nemlig saaledes, at for at rejse Penge lover et Selskab, at Halvdelen af de Forsikringer, det tegner, skal tegnes paa Genforsikringsselskabets Vegne. Dette er naturligvis meget uheldigt, og hvis jeg sad i et Selskabs Bestyrelse, hvor det Spørgsmaal opstod, om vi skulde gaa ind paa den Metode for at skaffe Midler til Veje, vilde jeg anse